

БИНКА ПЕЕВА
ЖЕНАТА И ДОБРЕ ДА
ЖИВЕЕ...

chitanka.info

... накрая се сдобива със съперница...

Примирете се, драги сънароднички, скъпи християнки.

Поставете се за миг в ролята на мюсюлманка от приказките на Шехеразада, за която да не си Единствената в сърцето му е нещо естествено, традиционно и съвсем не лошо. Не живеят ли по-спокойно тези дами, които не превръщат любимия в собственост? Да, но те пък изцяло зависят от него. Чувала съм за някъде из Близкия Изток, че могат да се разведат с теб чрез... смс. Пази боже!

Както и да е, факт са различията, вкоренени в културите по отношение на любовта и изневярата. Древният Соломон написал „Песен на песните“ от любов към Суламит, но едновременно имал сто наложници, или хиляда бяха? Александър Велики вземал по 2–3 съпруги във всяка територия, която покорявал. То и прадедите ни, преди да станат християни, водели по няколко булки. Многоженството е твърде дълбоко закодирано у мъжа, за да има някакъв смисъл да протестираме. Сигурно е имало пряко отношение към оцеляването на вида, затова природата го е предвидила.

Християнството го отхвърля като практика, с което обаче не го декодира. Мъжът няма антивирусна защита срещу мерака си. Две хиляди години християнство не са променили инстинкта му. С горчивина мога само да отбележа, че са възпитали у жената несъразмерни и неосъществими очаквания, че трябва да открие Голямата любов и че трябва да бъде Единствената любима.

За две хиляди години са изписани и изпети толкова (милиони или милиарди) романтични и сантиментални истории за Голямата Единствена Любов, че даже изглеждат истина. Нищо, че са протиестествени. Те са културният и емоционалният фон, в който се ражда, расте и изгражда всеки човек в християнската цивилизация. Жалко, ако ме питате. Може би ако като дете не си плакала за Ромео и Жулиета, като възрастна няма да плачеш заради нечия изневяра? О, „Брулени хълмове“^[1], о, „Червено и черно“^[2], о, Любов! Честно казано, радвам се на американските екшъни само като се сетя колко сълзи съм проляла в кварталното кино: то не бяха „Роман и Франческа“^[3], то не бяха „Love story“^[4]-та...

Леля Денка и бай Петко, морските ми хазяи, сутрин си пият кафето на слънчице и тихо си приказват. В очите се гледат. През деня се чуват по джиесема по няколко пъти, ако вечер той преспива на обекта, който пази, си казват задължително лека нощ и се разпитват подробно какво им се е случвало. „Не си мисли, че все така сме били, рече ми един ден леля Денка. Като млади и скандали сме имали, и проблеми. Сега само се обичаме и се грижим на другия да му е добре.“ Е, това може би наистина е Голямата любов. Но в младините им едва ли е била разпознаваема. Едва ли някой би написал за нея романтична история. Забравих да питам леля Денка дали бай Петко е изневерявал.

За дядо ми, лека му пръст, съм сигурна, че не е. Да, с баба бяха ревностни християни и имаха страх от Бога. Но си мисля: той е имал 7 деца. Ниви, градини, лозя. Денонощна работа. Кога ли биха му останали сили да си следва мераците, ако са се появявали... Но вероятно и да не е имал мераци. Домът му е бил неговата крепост, жената му е била опора и страж на крепостта. Заедно и в мъка, и в радост, както казват сега ритуалните служителки в общината, но тогава не на думи, а на живот... Свърших с тази история преди да се разплача...

Обаче да се вгледаме в поуките ѝ. За да не мисли за глупости, мъжът трябва да е зает с оцеляването на семейството. Отговорността за другите ще го държи далеч от съблазни. Абе с други думи: трябва да бъде товарен като вол, като магаре, дъх да не може да си поеме, да залита от умора вечер и да вика само: „Жена, бързо в леглото, че съм много уморен и няма да имам сили и да ям!“. Хе-хе, хубав виц си е.

Жената днес, дори добре да живее, неизбежно стига до триъгълник.

Не до интимния. А до още по-интимен. Най. До този, който пробужда сърцето ѝ.

(Обичам да пиша за неща, които познавам.)

А го пробужда, защото е била така глупава да забрави, че промискуитетът е закодиран у мъжа, първо. Второ, че днешният мъж в

повечето случаи не се убива от работа и разполага със свободно време и свободни средства. Трето, че „всички така правят“.

Това „трето“ е много съществено.

Общественото мнение днес не осъжда изневярата. Въпреки християнското (номинално) възпитание. Не е нужно да се репликира с фразата „ако се учеше вероучение...“ Българите нямаме страх от Бога, да, но какво да кажем за французите (католици), германците (протестанти), англичаните (англикани)... Там религиозното възпитание съвсем не е зарязано, но то не попречи на Шрьодер да се ожени 4–5 пъти, на Митеран да си поддържа любовница и извънбрачно дете, на Павароти да се разведе заради секретарката си, дори абсолютно неподвижният гений физик Стивън Хокинг се разведе заради своята сътрудничка... Представям си го как с мигване на левия клепач изписва на монитора към жена си: Искан развод! Влюбен съм в Мери и тя в мен, ще започна нов живот! Простете за иронията, аз всъщност много го ценя като мислител. Но е абсолютният абсурд. Илюстрация на нашенския лаф за последното, което умираше у мъжа.

Да, общественото мнение не осъжда изневярата. Осъждат я само потърпевшите.

„Абе какво им става на тия мъже?“ — недоумява приятелка. Тя е актриса, публичен човек, има качества, сигурно и недостатъци — Щом се видят с малко пари или власт и хоп — любовница! Точно така. Масово. Публично. Без страх от последствия за кариерата или бизнеса. И съм сигурна, че ако тази приятелка види мъж от приятелско семейство с друга жена интимно, няма да се обади на съпругата. Както и аз не съм се обаждала в подобни случаи. Това е проява на много лош вкус, нали така? И вие не се обаждате. И на вас не се обаждат, разбира се... Така правят всички. Няма защо да се учудваме на „масовизацията“.

А една друга приятелка, жена на голям бизнесмен, явно е поинтелигентна. Къде на майтап, къде на истина, мъжът ѝ един ден ми каза: „Как ще се развеждам, бе, тя ще ми вземе всичко!“.

А една трета приятелка като разбра за връзката на мъжа си, го подбра и чак в САЩ се преселиха по лотарията „зелена карта“.

А една четвърта приятелка след същото преживяване пък се взе в ръце и го тури на мястото му безапелационно. И той не иска да се развежда, добре му е...

А една...

Господи, ами аз просто нямам приятелки и познати, които да не са се наболи поне веднъж на триъгълник! Нямам.

Може би известно обяснение на този факт е, че повечето хора, които познавам, не са бедни и неизвестни. Само предполагам, но темата си заслужава сериозно изследване. Както казва моята актриса — щом се видят с малко пари или власт, първата работа на мъжете е да се обзаведат с любовница. Вероятно е белег на престиж, атрибут на успех, демонстрация на качества. Особено ако са и към средната възраст, става неудържимо. Кризата на 40-те или 50-те ги цапардосва със страшна сила. Младостта си отива, туй по всичко личи, семейното огнище е позастинало, децата са поотраснали — време е Мъжът да си поживее! И онова закодирано вирусче тръгва из клетките му и го кара да върши всякакви щуротии. Просто не можеш да спреш, разказва ми един приятел, акълът ти е все в чукането.

Други ги обзема манията да имат още деца, да се възпроизвеждат още. Един богаташ направи втора сватба, след като втората му жена роди второто им дете, и обеща след третото да направи трета сватба. Купон! Иначе нямат граждански брак, даже не знам дали е разведен с първата... Мнозина успели мъже добиват чувството, че всичко им е позволено, защото са успели. Следователно са по-значителни и заслужават повече!

Жената днес дори добре да живее, един ден се натъква на Любовница. Неизбежно почти.

Любовницата не е Гаджето. Тя е друго. Гаджето може да е случайна емоционална връзка, да е колежката от съседния отдел, женена, крадяща от времето за някоя забранена ласка, притеснена от клюки, задачи и грижи. Ние сме гаджета, ми каза един близък мъж за една позната. И двамата са женени и не предвиждат да се развеждат, за да живеят заедно. Търсят малко топлина навън, след като са престанали да я намират/дават в къщи.

Любовницата е различна порода. Тя е всичко, което ти не си вече: тя е млада, дори и това да е единственото ѝ предимство. Може да има дебели глезени, да говори мъеко, да няма чувство за хумор, да е предвзета и ограничена, тя е млада. Нейната основна грижа е да си намери богат и представителен съпруг. Затова не се притеснява от публичността на връзката си — публичността работи в нейна полза. Ако не успее да го разведе — поне покровител си осигурява. Тя е пресметлива.

И повече от мен лоша дума за нея няма да чуете! Тя е институция.

Е, стига. Знам, че стана малко мрачно четиво. Толкова ли е безнадеждно чак?

Голямата любов може би се открива на единици. Но голямата любов е и голямо страдание. Защото никъде не е обещано, че тя ще е взаимна. От върха на опита си мога само да ви помоля: по-добре не я чакайте, да не вземе наистина да дойде...

Най-умното, което можете да направите — като онази дама, с която мъжът ѝ не смее да се разведе. Подсигурете се материално.

И не изхвърляйте телефоните на старите гаджета!

---

[1] „Брулени хълмове“ е единственият роман на поетесата Емили Бронте и най-известното ѝ произведение. Публикуван е за първи път през 1847 г. под псевдонима Елис Бел. Романът е типичен представител на романтизма. Адаптиран е за филм, опера и балет. Разказът е за всеобхватната и страстна, а в същото време осуетена, любов между Хийтклиф и Катрин Ърншоу, и как тази непотушена страст унищожават и двамата, както и много хора около тях. — Бел.devira ↑

[2] „Червено и черно“ е вторият роман от Стендал. Съществуват много интерпретации за избора на заглавието с тези цветове, но няма единно становище по въпроса. Книгата е за живота и страстите на един интелигентен и амбициозен млад мъж, Жюлиен Сорел, който се опитва да се издигне над средата си и да успее с комбинация от усилената работа, талант и интриги. — Бел.devira ↑

[3] Роман и Франческа — съветски филм, разказващ за драматична любов по време на Втората световна война. — Бел.deviра ↑

[4] „Любовна история“ — романтична драма от Ерик Сегал, който също е автор на най-продаваният роман със същото име. Филмът е смятан за един от най-романтичните на всички времена от Американския филмов институт. — Бел.deviра ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.